

2015/4. szám

Óvd a szíved!

Vonzások sodrásában

Miközben visszagondolok most arra a 6 évemre, amit kábítószert függőségemben töltöttem, az elektromágnes képe jelenik meg előttem. Nem értem az elektromágnesesség elvét, de azt tudom, hogy a lakóházak bejáratainak egy része ma már így működik. Valahogyan, az elektromos áram segítségével az egyik fém vonzani kezdi a másikat. Ha ki akarjuk nyitni az ajtót, megnyomunk egy gombot, vagy elfordítjuk a kulcsot a zárban, és a mágnes elenged, az ajtó kinyílik. Elgondolkoztató, hogy két, nem túl nagy fémlap hogyan tudja ekkora erővel vonzani egymást. Teljes erővel nekiveselkedhetnék, mégsem tudnám eltávolítani azokat egymástól.

Amikor először próbáltam ki a kábítószert, valami hasonlóan erős, ellenállhatatlan vonzásba kerültem én is bele. Akkor persze ezt még csak – nagyon tévesen – így fogalmaztam meg magamnak: *ez jó, ezt akarom csinálni, nincs ezzel semmi baj, majd ha lesz, akkor már nem csinálom.* Akkor még nem tudtam, hogy a mágnes fog, és én egy szinte ellenállhatatlan erő hatalmába kerültem. Évekig azt hittem, bármikor abba tudnám hagyni, csak éppen még nem akarom... majd ha okom lesz rá, ha nem lesz jó, ha bajom lesz belőle...

Minden függőség óriási csapda, mert az ember sokáig azt hiheti, szabad, holott már régen elveszítette a szabadságát. Aztán, ahogyan telik a függőségben töltött idő, úgy szaporodnak a bajok. A drog már nem csak „örömet” jelent... de vonzza magával a testi és lelki keserőségeket, félelmeket, testi és lelki fájdalmakat, hazugságokat, a magány és a kudarc érzését. A hónapok és az évek egyre telnek, a már eddig is kinyithatatlan ajtót egyre nagyobb erő tartja zárva, és egyszer csak szembesülnöm kell a ténnyel: **RAB VAGYOK.**

Addig is az voltam, csak nem tudtam róla. Ekkortájt kerültem egy keresztyén gyülekezetbe, ahol először hallottam Isten Igéje alapján hitelesen Jézusról. Ezzel bekerültem egy másik vonzáskörbe is. Bár a drog még a fogságában tartott, elkezdtem érezni egy új és nagyon is vonzó erőt. Az addigi zűrzavaros, homályos, hamisságoktól hemzsegő életemben kezdett felragyogni egy világos, tiszta, egyértelmű fény. Megértettem végre, hogy az életem egy foglyul ejtett élet, és rabtartóm a kábítószert. Függőségem hamar elillanó élményeket adó kémiai szerekhez köt, és lassan, de biztosan lelki és fizikai pusztuláshoz vezet. Azt is megértettem, hogy nekiveselkedhetnék én minden erőmmel, mégsem tudnám elszakítani magamat ettől a vonzástól. De megértettem még valami életbe vágóan fontosat: az a kulcs, amelytől a zárban elenged az elektromágnes, maga **JÉZUS**, aki azért jött, hogy szabadon bocsássa a megkötözötteket: a magamfajta rabságban levőket meg a másfajta rabságban levőket is. Mert nem a kábítószert az egyetlen rabság és nemcsak az alkoholoról, cigarettáról vagy éppen az internetfüggőségről van itt szó, hanem mindenről, ami ellenállhatatlan vonzással tartja távol az életemet Istentől.

Az első fontos lépés, hogy felismerjem: amíg nem Istené az életem, addig egy másik függőségi viszonyban élek, akár tudomást veszek róla, akár nem. Addig a Sátánhoz, „*a levegő birodalmának fejedelméhez*” (Efezus 2,2) igazodik az életem. A következő lépés, hogy elhiggyem: egyedül Jézustól kérhetem és várhatom, hogy megszakítsa azt az „áramkört”, amely bármi máshoz vonz, köt engem. Végül pedig fontos bűnbánattal hozzá fordulnom és kérnem, hogy kapcsoljon az Ő vonzáskörébe, amely az embert az élő Istenhez köti.

Akkor ez most nem egy újabb függőség? De igen. Csakhogy ez az egyetlen, emberhez méltó függőségi viszony, amelyre Isten az embert teremtette. De nemcsak ez különbözteti meg minden más függőségtől; ezt a kapcsolatot Isten nem kényszeríti rám, hanem **FELAJÁNLIJA** nekem. **SZERETETTEL** hív magához, ahol nem kiszolgáltatottnak érzem magamat, hanem végre igazán szabadnak, mert „*ha tehát a Fiú megszabadít titeket, valóban szabadok lesztek*” (János 8,36).

Borka Péter